

עת"א 64854/06/16 - עודאי חאג' נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 64854-06-16 חאג' (אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני	כבוד השופט יוסף בן-חמו
העותר	עודאי חאג'
נגד	
המשיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

החלטה

בפני עתירת אסיר בעניין תנאי החופשה.

העותר מבקש לבטל את התנאי של הרחקתו ממקום מגוריו - הכפר עיבלין, במהלך תקופת החופשה. העותר טוען כי ההחלטה המנהלית בדבר תנאי החופשה, חורגת ממתחם הסבירות באופן קיצוני וניתנה ללא נימוקים לגופו של עניין.

העותר הינו אסיר פלילי המרצה עונש מאסר של שנתיים, לאחר שהורשע בעבירות של החזקת נשק ואיומים, מסווג בקטגוריה ב/1 (בבית המשפט המחוזי נגזר דינו של העותר ל - 36 חודשי מאסר, אולם בערעור לבית המשפט העליון, החליט בית המשפט העליון להפחית את עונשו ל - 24 חודשי מאסר).

המשיבה מכחישה את טענות העותר בדבר התנכלות מצד הגורמים השונים וטוענת שאין לה כל בסיס. המשיבה מציינת כי עמדת משטרת ישראל ויחידת השטח היא כי יש מניעה לכניסתו של העותר לכפר עיבלין הנעוצה בכך שקורבן העבירה, שבגינה מרצה העותר את עונשו, המתלונן שהינו שב"ח, ששהה ועבד בעבר בכפר עיבלין. מעמדת גורמי השטח עולה כי מהיכרותם את השטח ואת התנהלותם של השבחים סביר להניח כי אותו שב"ח עובד ומתגורר באותו איזור שבו עבד. המניעה נועדה למנוע מפגש בין העותר לבין קורבן העבירה, במיוחד לאור המעשים שבוצעו כלפי המתלונן. על כן, מתנגדת משטרת ישראל לכניסת העותר לכפר עיבלין.

במהלך הדיון, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ניתנה למשיבה אפשרות להגיש כתב תשובה משלים.

בכתב התשובה צוין כי יחידת השטח במשטרת ישראל בחנה בשנית את עמדתה והיא עומדת על תשובתה, בדגש על החומר החסוי ועל מסוכנותו של העותר.

לאחר שבחנתי את מכלול הנתונים אין לי אלא להסכים עם ב"כ העותר.

בנסיבות מקרה זה, נראה אכן שהחלטה גובלת בחוסר סבירות.

עיינתי בגזר הדין בו הורשע העותר. כתב האישום הוגש נגד 5 נאשמים, 4 אחים ואביהם - הנאשם מס' 5. גזר הדין התייחס לנאשמים 1 עד 4. עניינו של הנאשם מס' 5 עדיין מתברר בבית המשפט. לדברי ב"כ העותר שמייצגת גם את יתר בני המשפחה, הנאשם 5 שכבר הודה במסגרת הדיון בבית המשפט שוהה בכפר עיבלין - מקום מגוריו.

מגזר הדין עולה שבעקבות חשד של העותר ובני משפחתו בכך שהמתלונן שעבד בעסק שבבעלותם - נגרייה, גנב סחורה בשווי של מאות אלפי שקלים, החליטו בני המשפחה לפעול על מנת לגרום להחזרת הרכוש ולצורך כך לא היססו מלפגוע במתלונן, לאחר שתקפו אותו, הצמידו נשק לחזהו וקשרו אותו, כתוצאה מכך הוא נאלץ המתלונן להודות כי נטל חלק בפריצה לנגרייה שבבעלות העותר ובני משפחתו.

עיינתי בדוח הסודי וגם בכתב התשובה המשלים.

הדוח הסודי מבוסס כולו על השערות ולא על מידע של ממש.

על פי המידע, אמנם המתלונן לא רשום כמתגורר בשטח ישראל, אלא שמהיכרות של המשטרה עם תופעת השב"ח, ידוע שבד"כ הם חוזרים לעבוד באותו איזור ובגזרה המוכרת להם.

אני סבור שאין די בכך כדי לבסס את התנאי של הרחקה מכפר עיבלין במהלך החופשה. בני משפחתו של העותר ממשיכים להתגורר שם. אין כל ידיעה ממשית שהמתלונן חזר לכפר עיבלין. באותה מידה של הסבירות שהוא יכול לחזור, קיימת סבירות בכיוון ההפוך. לאחר שהמתלונן נחשד כמעורב בפריצה וגניבה מהנגרייה, ההנחה היא שהוא לא יחזור למקום כאשר מדובר ביישוב/כפר יחסית קטן בו מתגוררת משפחתם של הבעלים של הנגרייה - משפחתו של העותר.

העותר יצא כבר לחופשה אחת ללא ההגבלה של ההרחקה ושהה בכפר עיבלין. רק לאחר מכן נמסר לו שעל פי דרישת משטרת ישראל הוסף תנאי של ההרחקה מכפר עיבלין.

יתר על כן, במהלך הדיון הציגה ב"כ העותר את פרוטוקול הדיון שהתנהל בבית המשפט בעניינו של הנאשם 5 - אביו של העותר, שם צוין שהמתלונן לא התייצב לדיון בעניינו של אבי העותר אליו הוזמן המתלונן, נציג הפרקליטות הודיע לבית המשפט כי המתלונן מסר שיש לו מניעה מלצאת מג'נין ולהגיע לבית המשפט.

ככל שהיתה ידיעה ממשית למשטרת ישראל שהמתלונן ממשיך להפר את החוק ולהיכנס לשטח ישראל ולשהות בכפר

עיבלין, בניגוד לחוק וכשוהה בלתי חוקי, חזקה על משטרת ישראל שהיתה פועלת על מנת לעצור את המתלונן.

הרחקתו של העותר מהכפר עיבלין רק בשל ה"סבירות" שיתכן שהמתלונן יחזור באופן לא חוקי לכפר עיבלין על מנת להמשיך לחפש עבודה או למצוא, איננה נימוק המצדיק את ההרחקה.

אמנם בית המשפט לא במהרה יתערב בקביעת תנאי השחרור של הגורם המנהלי, בשונה מעצם ההחלטה לאשר חופשה, אך במקרים כמו כאן, שעל פניו נראה שאין היגיון ואין סבירות באותו תנאי, לא ימנע בית המשפט את עצמו מלהתערב בהחלטה.

אשר על כן, אני מקבל את העתירה. אני מורה על ביטול התנאי של הרחקתו של העותר מהכפר עיבלין.

ניתנה היום, י' אלול תשע"ו, 13 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.